

1

Toen Jonathan op een dag uit zijn werk thuiskwam, hoorde hij de honden over hem praten.

Het waren niet eens zijn eigen honden.

‘Het gaat maar om een paar maanden, maximaal een halfjaar. Je hebt nauwelijks last van ze,’ had zijn broer gezegd. ‘Je laat ze voordat je naar je werk gaat uit en ’s avonds als je weer thuiskomt nog eens. Het zijn ontzettend leuke honden en ze maken nooit iets kapot in huis. Echt, ik weet zeker dat je van ze gaat houden.’

Zoals wel te verwachten was, bleek het minder eenvoudig dan James had voorgespiegeld. Hij had niets gezegd over de sadistische karaktertrekjes van de honden, de praktische en spirituele uitdagingen die kwamen kijken bij de zorg voor een ander levend wezen of over hun kritische blikken waaraan Jonathan nu voortdurend werd onderworpen.

Jonathan wilde niets liever dan dat de honden gelukkig waren, maar een wandelingetje en een kluif bleken daarvoor niet voldoende.

Sissy trippelde op hem af, ging aan zijn voeten zitten en staarde hem smachtend aan alsof ze in zijn ogen de sleutel van haar toekomst zocht. Ze jankte zachtjes, een smekend geluid dat van alles kon betekenen: ik heb honger, ik heb meer liefde nodig, we vervelen ons hier of geef alsjeblieft de teugels van je leven aan ons over, dan komt het allemaal goed.

Jonathan staarde voor zich uit. De teugels van zijn leven... Had zijn leven überhaupt teugels? En als dat zo was, zou het dan verstandig zijn om ze aan een hond over te geven?

Hij wees naar haar mand.

'Ga liggen,' zei hij. 'En val me niet lastig met allerlei onmogelijke filosofische keuzes.' Ze draaide haar achterste naar hem toe en ging naast Dante staan, hun koppen bij elkaar. Schattig, had hij misschien ooit gedacht. Maar nu veront-rustte het hem. Beraamden ze een plan om de regie over zijn leven over te nemen? En zo ja, hoe precies?

Hij moest toegeven dat het fijn was om enthousiast begroet te worden als hij thuiskwam na een zware dag bij het reclamebureau. In plaats van naar de sportschool te gaan maakte hij nu lange wandelingen, en het feit dat de honden altijd leken te kunnen slapen werkte rustgevend, maakte hem minder gestrest op zijn werk. Het waren mooie honden, op straat spraken mensen hem aan om hem te complimenteren met zijn goede smaak voor huisdieren. In het begin biechtte hij nog op dat ze van zijn broer waren die in Dubai zat, maar na een tijdje zei hij gewoon 'Bedankt' en 'Jouw hond ziet er ook leuk uit', zelfs wanneer dat niet echt het geval was.

Maar sinds kort was zijn band met de honden veranderd. Hij voelde dat ze zijn manier van leven afkeurden.

En dat was heel begrijpelijk. Hij keurde die zelf ook af.

Jonathan sloeg zijn ogen op en zag de critici bij de deur staan wachten. Uitlaattijd. Gelukkig was er een park in de buurt. De meeste hondenbezitters in New York moesten kilometers lopen naar het dichtstbijzijnde park of iemand inhuren om hun hond naar Central Park te brengen. Het was een van James' beslissende argumenten geweest.

'Aan de overkant van de straat is een uitlaatplek! Dat komt perfect uit!'

Was dat zo? vroeg Jonathan zich af, hoewel het al te laat was om te verhuizen. Hij zette de kraag van zijn jas op, sjokte door de regen de drie huizenblokken af naar Tompkins Square Park, maakte de riemen los van de halsbanden en ze stoven ervandoor, maakten luchtsprongetjes van plezier, besnuffelden andere honden en peuzelden van weggegooide etensresten. Jonathan ging onder een boom staan om te schuilen.

Terwijl de honden met hun vrienden aan het ravotten waren, dacht hij na over zijn werk, totdat hij zich realiseerde dat ze uitgespeeld waren en hem stonden aan te staren, kletsnat van de regen. James gooide altijd met een bal, zeiden hun ogen. Hij speelde verstoppertje met ons en stelde ons voor aan andere honden.

Jonathan staarde terug. Wat? Sinds wanneer moesten honden aan elkaar voorgesteld worden? Wat was er mis met kongsnuffelen? 'Zoek een kont om te besnuffelen,' zei hij, gebarend naar het groepje spelende honden. 'Ga zelf vrienden maken. Leer op je eigen vier poten te staan.'

Een oudere man met een husky en een grote blauwe golfparaplu draaide zich naar hem om. 'Je hebt groot gelijk,' zei hij. 'In mijn tijd gingen ze zelf op kongsnuffeltocht.'

De regen nam af. Sissy draafde naar een exotisch uitziend miniatuurhondje dat kwam aangelopen vanaf het kamp van de kleine honden. Het was een pluizig roodharig dier dat rechtstreeks uit de Mattel-fabriek leek te komen. Naast de pluizenbol stond een Weimaraner met een lankmoedige blik, gehuld in een gewatteerd regenpakje met een zachtroze en groen paisleymotief en bijpassende laarzen en hoed.

Waarom dachten mensen dat honden kleding wilden dragen? Het baasje van de Weimaraner wierp hem een vernietigende blik toe en Jonathan vroeg zich af of hij weer eens hardop had gedacht.

‘Leuke hond,’ zei hij glimlachend, maar de vrouw draaide haar rug naar hem toe.

Hij ving Sissy’s blik. Wat had een hond hier voor leven? Misschien hadden zijn honden wel de pest aan New York City, waar alles om merken, geld en uiterlijk draaide. Misschien zouden ze liever op een boerderij wonen, waar ze konden rennen en spelen en zich nuttig konden maken. Aan de andere kant waren de New Yorkse honden, katten, ratten, eekhoorns, vogels en mensen dit leven gewend. Ze zwierven over straat, hadden heerlijk te eten, ze hadden het goed, dacht Jonathan. Toch? Zijn eigen leven was ook niet slecht. Onlangs afgestudeerd aan de kunstacademie, junior copywriter bij Comrade, een eigen appartement en een niet onaantrekkelijke vriendin die Julie Cormorant heette. De honden zouden tegen hem op moeten kijken.

‘Kom,’ riep hij. Sissy kwam onmiddellijk aangerend en Dante nam uitgebreid afscheid van de roodharige haarbal, draaide zich om en kuierde op zijn dooie gemak terug naar zijn wettige voorgd. Toen Jonathan zich vooroverboog om Sissy’s riem vast te maken, keek de spaniël hem met een

liefdevolle blik aan. Dante tilde zijn poot op in de richting van Jonathans voet.

‘Hé!’ snauwde Jonathan, en na een moment van aarzeling liepen ze gedrieën terug naar zijn appartement op de derde verdieping. Een half blok van zijn huis begon het te stort-regenen en ze kwamen drijfnat thuis.

2

De eerste vijf weken in New York had Jonathan bij zijn beste vriend op de bank geslapen.

‘Ben je gek,’ zei Max terwijl hij een paar min of meer schone lakens over de blauwe corduroy kussens gooide. ‘Ik zou diep beledigd zijn als je naar het Four Seasons ging.’

‘Als ik ooit wat terug kan doen...’

Max gaf hem een klap op zijn schouder. ‘Non necessario, amigo. Mi casa es su casa.’

‘Muchas castagnettas, dude.’

Max woonde in Bedford-Stuyvesant in een tweekamerappartement dat hij deelde met welk beeldschoon vriendinnetje hij op dat moment ook maar had. Jonathan vond het prima om op de bank te slapen, het lag best lekker, en Max was met zijn grondige kennis van alle kroegen tussen Harlem en Canarsie de perfecte gids voor iemand die nog maar net

in New York woonde. Bovendien was Max vastbesloten hem binnen te loodsen bij Comrade, het bedrijf waar hij werkte.

‘Morgen halfelf is je sollicitatiegesprek,’ zei hij. ‘Ed is al helemaal voorbereid. Ik heb hem subliminaal beïnvloed door elke keer als hij langsliep je naam te fluisteren, dus inmiddels gelooft hij dat het Gods wil is om je aan te nemen.’

‘Denk je dat echt? Zijn er geen bepaalde vaardigheden vereist?’

‘Neuh.’ Max keerde de tosti die hij bakte in de pan om. ‘Het lastigste wordt hem ervan te overtuigen dat je een genie bent en qua persoonlijkheid naadloos binnen de cultuur van het bedrijf past. Wat we doen stelt niet veel voor, maar we blazen ons werk met allerlei marketingtrucjes op, zodat het net zo indrukwekkend lijkt als tijdreizen.’

Jonathan had zich al neergelegd bij het idee dat hij wekenlang zou moeten reageren op onlinevacatures, zou moeten solliciteren op banen die niet eens bestonden en uiteindelijk stage moest gaan lopen bij een start-up die als unique sellingpoint had dat ze geen salaris boden. Een partijtje bluffen was ongetwijfeld een stuk makkelijker.

De volgende ochtend trok hij zijn beste overhemd en minst verschoten spijkerbroek aan en nam hij samen met Max de metro naar Tribeca.

Het gesprek duurde kort. ‘Hé, Johnny!’ begroette Ed hem enthousiast met een joviale omhelzing, hoewel Max en hij op school niet met hem, maar met zijn broertje Ben bevriend waren geweest. ‘Hoe is het met je? Geweldig om je te zien. Max beweert dat je een aanwinst zou zijn voor ons bedrijf. Is dat zo?’

Jonathan, die nog in de begroetingsmodus verkeerde, moest even omschakelen. ‘Nou,’ begon hij met een nerveuze blik op de ongeveer twintig medewerkers die hem aanstaarden

vanuit de open kantoorroimte. Hij boog zich iets naar Ed toe en fluisterde: 'Wil je het hier doen?'

'Jazeker. We voeren het showtje hier op.' Ed grijnsde maniakaal. Achter zijn baas stond Max hem bemoedigend toe te knikken.

Jonathan schraapte zijn keel. 'Goed, eh... Ik heb uitstekende probleemoplossende vaardigheden. Ik functioneer goed in teamverband en...' Al na een paar seconden merkte hij dat hij Eds aandacht kwijt was en Max maakte een gebaar met zijn vinger langs zijn keel.

Oké, dacht hij. Hij liet zijn stem een halve octaaf zakken en begon opnieuw: 'Ik grijp een probleem bij de strot en knijp het tot moes, ik stomp het in de maag, duw mijn vuist naar binnen en trek de longen eruit.' Hij had in elk geval Eds aandacht weer te pakken, maar om eerlijk te zijn had hij deze uitdrukkingen niet zelf bedacht. Als eerstejaars had hij een huisgenoot gehad uit een clan in Kentucky waar iedereen met een pistool rondliep, herten vermoordde en bijna uitsluitend in jachtmetaforen sprak.

Ed knikte.

'Volgens mij kan ik veel van je leren, Ed. Je bent altijd mijn grote voorbeeld geweest.'

Ed was een paar jaar ouder dan Jonathan en Max. Ze hadden hem vroeger geen van beiden graag gemogen en niemand die goed bij zijn hoofd was bewonderde hem.

'Ik hoef mijn naam niet in neonletters te zien of veel geld te verdienen,' beweerde Jonathan stellig. 'Het gaat mij erom de borstkas te breken en de ballen te grijpen, door te dringen tot de kern van waar we voor staan. Dat is mijn drijfveer.' Alles, behalve dat over de borstkas, had Max hem voorgezegd; ze hadden het de avond ervoor geoefend. Jonathan wist nauwelijks wat hij zei.

Hij voelde zich steeds wanhopiger worden. ‘Ed, met mijn hand op mijn hart, er is in heel New York City geen baan die ik liever zou willen.’ Hij volgde Eds blik naar een brunette in een strak jurkje die met een map naar hen stond te wuiven.

‘Goed, mooi, prima,’ zei Ed, die al vergeten was wat Jonathan had gezegd en waarom.

‘Eh, laat je me snel iets weten?’ Jonathan wilde niet brutaal overkomen, maar hij had weinig zin om nog een maand bij Max op de bank te logeren. Er kwam geen antwoord van Ed, die zich had omgedraaid en als gehypnotiseerd achter de brunette aan in de richting van zijn kantoor liep.

Max kwam naast hem staan. ‘Meeslepende speech. Je zit gebeiteld.’

‘Denk je dat echt?’

Max haalde zijn schouders op. ‘Noem het vrouwelijke intuïtie. Kom, we gaan naar HR om een contract voor je te laten opstellen. We moeten het ijzer smeden als het heet is. Morgen heeft Ed geen idee meer wie je bent.’